

Розділ перший,

*у якому забити гол виявляється
не так просто, як здавалося*

Усе, що я тобі розкажу, хай буде нашою таємницею. І ти пообіцяй — ні, тут-таки, одразу мені пообіцяй, що це залишиться між нами і що ти не будеш дуже сміятися!

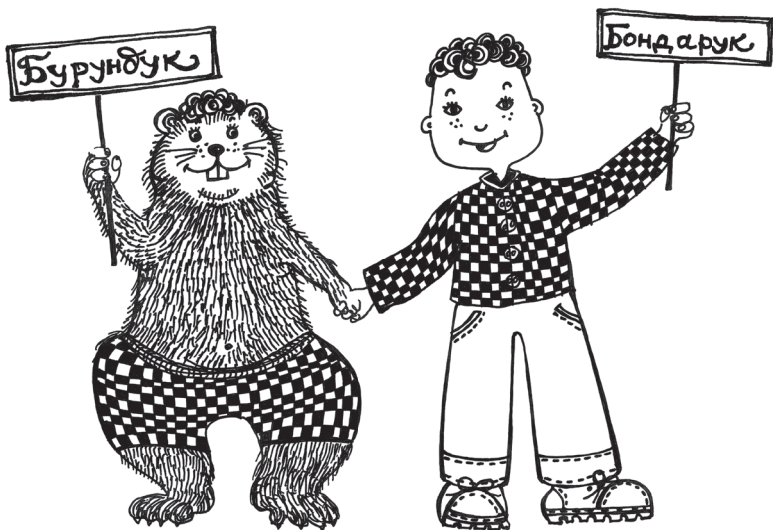
А взагалі, смійся собі, на здоров'я, скільки завгодно, — я, правду кажучи, тепер уже й сам ледве стримуюся, щоб не розреготатись, — але не насміхайся! Ну, бо кому приємно, коли з нього насміхаються? У нашому класі таких нема. Гадаю, що й у цілій школі жодного не знайдеш.

Ото й мені неприємно... Та іноді, бува, насміхаються.

Правду кажучи, не те щоб іноді — а таки частенько. Три рази на тиждень. Як тільки фізкультура, так і починається: Бурундук се, Бурундук те... А який я їм Бурундук?! Я Бондарук! Івась Бондарук! От!

Івась — це щоб із татом не плутали. Тато

в мене Іван Бондарук, а я — Івась. Зручно, еге ж?
І красиво!

А вони — Бурундук...

Ну, та чого гріха таїти — я таки трохи товстенький. Шокастий, як каже мама. Але тато в мене теж шокастий — і що ж? Його ніхто на роботі Бурундуком не називає, всі поважно так — Іван Іванович. А мене...

Та ні, не треба мене Івасем Івановичем називати! Рано ще. Дай-но школу закінчити, університет — і тоді вже хай буде. А поки що Івась, та й годі.

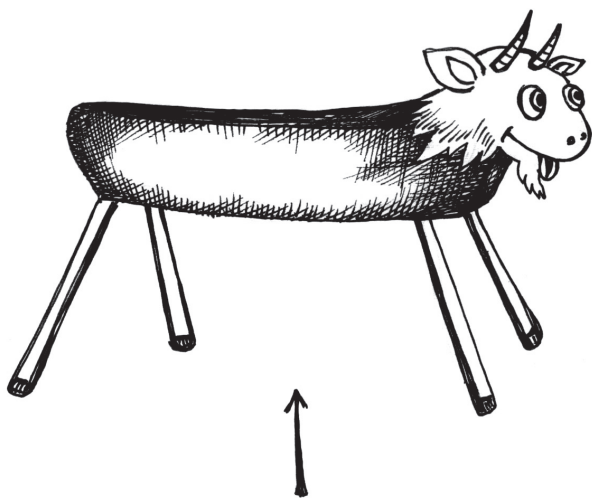
Домовились? Ну, то гаразд.

...Ага, на чому я зупинився? Звісно, на фізкультурі! Особливо, скажу тобі, капосна штука — лазіння по канату. Бігати — ще куди не йшло: там хоч останнім, а прибіжу. Стрибати — те саме: у пісок же

стрибаєш, а не в калюжу й не через рівчак із крокодилами. От якби через рівчак, то було б непереливки, а так — переживу.

Але ж той клятий канат — це понад мої сили! Підтягнутись на ньому я ще раз чи два можу, та як його там ногами перебирати — це для мене складніше за найскладнішу математику!

Ну, і ще козел... Не той, що рогатий і чоловік кози — то, взагалі, цап. А це гірше — це козел щонайсправжнісінський! Стрибати через нього — яка то для мене мука! Я так ні разу й не зміг — хіба на нього зверху колінами застрибну, та й усе. Далі буду перелазити, а вони — сміятися...

КОЗЕΛ...

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Але того дня саме п'ятниця була. А в п'ятницю фізкультура в нас останнім уроком. Одразу після алгебри, на якій — контрольна. І серйозна, скажу тобі, контрольна! Лінійні рівняння — це не жарти. Вони навіть мене іноді напружують, а всі наші взагалі «в шоці»!

Насправді я алгебру-геометрію не дуже люблю, мені більше мова-література подобається, — але й у лінійних рівняннях, якщо розібратись, нічого аж такого страшного нема. Головне: сісти, подумати спокійно, одне з одним зв'язати — і воно ніби самé вирішується, часом навіть цікаво буває.

Але то мені — а всі наші аж тремтять на перерві. Хто в підручник утупився, щось в останню мить звідти запам'ятати намагається, хто шпаргалки пише, а хто практичніший — той біля відмінників моститься, добираючи способу, як списати. Он уже й позад мене Іванюк усівся.

— Ти, — каже, — коли писатимеш, то сідай трохи боком, аби я в тебе з-за плеча зошит бачив.

Система ця налагоджена, треба лише добрий зір мати. Бо якщо поруч сядеш, нічого з цього не

Але то мені — а всі наші аж тремтять на перерві. Хто в підручник утупився, щось в останню мить звідти запам'ятати намагається, хто шпаргалки пише, а хто практичніший — той біля відмінників моститься, добираючи способу, як списати. Он уже й позад мене Іванюк усівся.

вийде — математичка ж завдання за варіантами дає, так що в тих, хто за однією партою, приклади різні. Тут просто так не спишеш: треба клепку мати, щоб бачити, яку схему розв'язку сусід використовує, і свої цифри підставити. Але й спереду сідати теж ненадійно — мусиш крутитися, щоб зазирнути до потрібного зошита, й математичка швидко «просіче». Ну, а ззаду — саме те, що треба; головне, щоб я свій зошит плечима не затуляв.

Не встиг я відповісти Іванюкові, як тут Коза на дверях:

— Діти, Емілія Миколаївна захворіла, на фізкультурі будете самі. Хлопці хай у футбол грають, а дівчата можуть у класики пострибати чи через гумочки, як собі хочете. Тільки щоб усі на стадіоні були, я з вікна бачитиму!

Отакої — навіть спортсмени, виявляється, хворіють...

Коза — це наша класна керівничка, Любов Григорівна. У неї, кажуть, дівоче прізвище Козинюк було, тому її так і прозвали. Іванюк її боїться, а я зовсім ні, — хоч вона й сувора, але капостей не робить, якщо сам не накапостиш. Я Клочкову, або Рибку, побоююсь (це так фізручку прозивають, бо в неї розряд із плавання й плечі ширші, ніж у директора школи) — завше вона чіпляється зі своїми дурними нормативами...

Усі тут, звісно, загукали «ура», але якимось млявенько — до фізкультури ще дожити треба.

А я тим часом до Іванюка розвернувся:

КОЗА

— Дам, — кажу, — тобі списати, якщо в команду візьмеш.

Іванюк — найкращий футболіст у класі, а може, й у цілій школі. З алгеброю він не дружить, зате з м'ячем такі фінти виробляє, що замилуєшся! Усі хочуть грати в тій команді, де Іванюк, та не кожного він бере. Ну, але цього разу мене візьме — ніде не дінеться...

— І не воротарем! — додаю. Бо воротарем слави не здобудеш.

У футболі ж як? Гол забив — і герой. А воротар голів не забиває. Воротар їх, так би мовити, навпаки...

Глянув на мене Іванюк так підозріло.

— Гарзд, — каже. — Будеш захисником. Правим. Тільки дивись мені, зошита клади так, щоб я все бачив.

Я покладу — хіба мені важко...

...Грати без м'яча — дуже непроста справа. Це у справжніх футболістів не завжди виходить, а в мене й поготів.

Хлопці, звісно, м'яча мені не дають — він у мене в ногах не тримається. Мушу відбирати сам, на те я й захисник. Ну, та нічого, прорвемось...

Треба дочекатися свого шансу — і тоді я їм покажу, чого вартий Івась Бондарук! А шанс буде, неодмінно буде — це ж футбол, тут усе можливе!

Те, що я не люблю фізкультури, ще не означає, що мушу не любити спорт. Тим паче футбол — хіба можна його не любити?! Це ж як у літературі: лише там кайфуєш від того, як красиво сказано, а тут — як красиво полетів м'яч. А краса — вона скрізь краса, навіть в алгебрі щось від неї є. Тільки там ухекаєшся, доки до краси доберешся...

Ну, в футболі ще дужче вхекаєшся! Я вже і так, і сьак бігаю, а шансу все нема та й нема.

Не скажу, що геть у мене нічого не виходило в тій грі. Навпаки — навіть краще виходило, ніж раніше. Аж двічі мені вдавалося дотягнутись до м'яча і вибити його з-під ніг суперника. Куди завгодно — але ж вибив, це вже добре...

А гра тим часом затяглася. Ось уже вся школа й на перерву висипала, хлопці з паралельних класів обступили поле, вболівають. Навіть дівчата декотрі зацікавились. Ой, і ота задерихвістка, кісочки-бантики-сюсі-пусі, теж стоїть за чужими воротами... Оце так!